

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 199/08-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. októbra 2008 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Lalíka v konaní o sťažnosti M. D., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 20 C 1125/1996 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. D. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 20 C 1125/1996 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 1125/1996 konal bez zbytočných prietahov.

3. M. D. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť M. D. trovy právneho zastúpenia v sume 7 118 Sk (slovom sedemtisícstoosemnásť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. S., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2008 doručená s'ťažnosť M. D. (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 1125/1996.

Z obsahu s'ťažnosti a jej príloh vyplynulo, že k namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 1125/1996, ktoré sa začalo 11. októbra 1996 na základe návrhu na začatie konania.

S'ťažovateľ uviedol, že namietanou nečinnosťou okresného súdu vo veci sp. zn. 20C 1125/1996, v ktorom si na základe návrhu na začatie konania podaného 11. októbra 1996 v postavení navrhovateľa uplatnil nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a s'ťaženie spoločenského uplatnenia proti odporcovi S., Ž., bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Následne konajúci súd v rokoch 1997 – 2008 uskutočnil len niekoľko procesných úkonov vo veci (nariadenie troch pojednávaní, z toho prvé dve v krátkom časovom slede po sebe ešte v roku 1997 a tretie až po jedenástich rokoch v roku 2008, vydanie uznesenia o zastavení konania bez predchádzajúcej výzvy navrhovateľovi na odstránenie nedostatkov jeho návrhu na začatie konania), čo spôsobovalo neúmerne predlžovanie celkovej dĺžky napadnutého konania.

Napriek tomu, že od podania návrhu na začatie konania 11. októbra 1996 až do doručenia sťažnosti ústavnému súdu 11. februára 2008 uplynulo už viac ako jedenásť rokov, vec nebola právoplatne skončená (okresný súd vo veci meritórne rozhodol na pojednávaní 29. januára 2008, rozsudok zatiaľ nenadobudol právoplatnosť).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že *„ku dnešnému dňu je predmetné občiansko-právne konanie vedené takmer 11 rokov a 4 mesiace, čo podľa môjho názoru nemožno hodnotiť ako konanie uskutočnené bez prieťahov, resp. v primeranej lehote“*.

Sťažovateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že *„s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania je nesporné, že príslušný súd mal dostatok možností a časového priestoru na vydanie právne konformného – autoritatívneho rozhodnutia vo veci samej, teda na vydanie konečného rozsudku, ktorý by zároveň nadobudol právoplatnosť. Keďže sa tak v predmetnom konaní nestalo, a to ani z dôvodu zložitosti veci, ani z dôvodov na strane účastníkov konania, je nepochybné, že štát objektívne zodpovedá za prieťahy v takom konaní“*.

Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tom, že okresný súd vo veci v dlhšom časovom úseku, a to od vykonania jednoduchých úkonov (nariadenie pojednávania na 23.máj 1997 a 21.augusta 1997) do vydania uznesenia o zastavení konania č. k. 20 C 1125/1996-71 z 19.09.2006, t. j. deväť rokov, nevykonával vo veci žiaden úkon.

Sťažovateľ v tejto súvislosti argumentoval, že takýmto zdĺhavým nekonaním zo strany dotknutého justičného orgánu „*dochádza k hrubému porušovaniu práva na spravodlivý súdny proces, predovšetkým práva na konanie bez zbytočných prieťahov, priznané mi čl.48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, resp. právo na prejednanie veci v primeranej lehote, garantované mi čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.*“.

Podľa sťažovateľa došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto navrhol, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd vydal tento nález:

„V občiansko-právnej veci navrhovateľa M. D., vedenej pred Okresným súdom v Žiline pod sp. zn.: 20C 1125/1996, proti odporcovi S. (...), o zaplatenie 3.600.000,-Sk s prísl., bolo postupom Okresného súdu v Žiline porušené právo sťažovateľa M. D., B., na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote, garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyhláseného pod č. 209/1992 Zb.

Slovenská republika, zast. Okresným súdom v Žiline je povinná zaplatiť sťažovateľovi- M. D., finančné zadostučinenie vo výške 120. 000,- Sk, do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

Slovenská republika, zast. Okresným súdom v Žiline je povinná zaplatiť sťažovateľovi- M. D., P., trovy konania a právneho zastúpenia na účet JUDr. J. S., (...) do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval, uznesením č. k. I. ÚS 199/08-12 zo 4. júna 2008 ju prijal na ďalšie konanie a vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a predseda okresného súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu č. 1 SprS/242/08 z 18. septembra 2008 bolo ústavnému súdu doručené 23. septembra 2008 a je v ňom uvedené:

„Súd vo veci vytýčil pojednávania ešte v roku 1997 a následne vo veci prestal konať. V roku 2006 súd zastavil konanie z dôvodu nesprávneho označenia odporcu. Po zrušení tohto uznesenia Krajským súdom v Žiline bol navrhovateľ vyzvaný na presné označenie účastníkov. Následne okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom dňa 29. 1. 2008, ktorým návrh zamietol.

Podľa vyjadrenia dotknutej súdnej kancelárie bol spisový materiál sp. zn. 20C/1125/1996 dňa 27. 3. 2008 zaslaný Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina.

Z tohto dôvodu spisový materiál v súčasnej dobe nemám k dispozícii a teda sa nemôžem ani bližšie vyjadriť k podanej sťažnosti. Bližšie vyjadrenie k podanej sťažnosti bude možné ústavnému súdu zaslať až potom, ako sa spis vráti z Krajského súdu v Žiline.“

Ústavný súd po oboznámení sa s relevantnými spisovými podkladmi (najmä z vyjadrení účastníkov, z obsahu sťažnosti a jej príloh) zistil tento priebeh a stav konania:

Sťažovateľ podal 11. októbra 1996 návrh na začatie konania. V priebehu nasledujúceho obdobia (od podania návrhu na začatie konania do podania sťažnosti na ústavnom súde, t. j. takmer 11 rokov a 4 mesiace) bol priebeh konania takýto:

– Okresným súdom boli na 23. máj 1997 a 21. august 1997 nariadené dva termíny pojednávania, ktoré sa aj uskutočnili.

– Dňa 3. septembra 1997 sťažovateľ doručil okresnému súdu podanie so znením otázok, ktorými sa mal zaoberať súdny znalec.

– Dňa 22. septembra 2006 okresný súd doručil sťažovateľovi uznesenie č. k. 20 C 1125/1996-71 z 19. septembra 2006 o zastavení konania z dôvodu existencie prekážky konania (nesprávne označenie odporcu). Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ 6. októbra 2006 odvolanie.

– Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v nadväznosti na podané odvolanie vydal uznesenie o zrušení uznesenia okresného súdu č. k. 20 C 1125/1996-71 z 19. septembra 2006 o zastavení konania.

– Dňa 19. novembra 2007 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie okresného súdu č. k. 20 C 1125/1996-71 z 21. marca 2007 s výzvou na presné označenie účastníkov konania a skutkový popis uplatneného nároku. Sťažovateľ tejto výzve okresného súdu vyhovel podaním z 28. novembra 2007, ku ktorému pripojil aj svoju výzvu pre okresný súd, aby vytýčil nariadil termín pojednávania za účelom ukončenia predmetnej veci v čo najkratšom termíne.

– Okresný súd nariadil pojednávanie na 29. január 2008, na ktorom návrh sťažovateľa na začatie konania svojím rozsudkom v celom rozsahu zamietol. Predmetný rozsudok okresného súdu ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nenadobudol právoplatnosť.

– Po podaní odvolania navrhovateľom je v súčasnosti vec riešená na krajskom súde.

Prehľad úkonov okresného súdu vykonaných v konaní vyplývajúci zo spisu sa zhoduje s tým, čo vyplýva zo zistení ústavného súdu. Pri celkovom hodnotení prieťahov konania však ústavný súd bral do úvahy všetku dokumentáciu obsiahnutú v predložených spisoch a všetky okolnosti, ktoré z nej vyplývali.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prierahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom sporu je návrh na náhradu škody spočívajúci v uplatnenom nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom posudzovaná vec nevykazuje znaky mimoriadnej skutkovej a právnej náročnosti. Ústavný súd však zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že dĺžka samotného konania – viac ako

11 rokov – je aj pri zohľadnení prípadnej skutkovej a právnej náročnosti ústavne neakceptovateľná.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu právne relevantnú okolnosť, ktorou by s'ťažovateľ prispel k zbytočným priet'ahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Z dosiaľ vykonaných úkonov súdu vyplýva, že okresný súd bol v spore, v ktorom bol s'ťažovateľ v postavení navrhovateľa, v podstate nečinný. Nečinnosť okresného súdu charakterizuje konanie vedené pod sp. zn. 20 C 1125/1996 ako celok, a preto ústavný súd nepovažuje za potrebné hodnotiť sporadické úkony súdu (nečinnosť súdu v období od pojednávania 21. augusta 1997 do vydania uznesenia č. k. 20 C 1125/1996-71 z 19. septembra 2006 o zastavení konania, nariadenie ďalšieho pojednávania na 29. január 2008, t. j. až po 11 rokoch od uskutočnenia posledného pojednávania, atď.).

Argumentáciu okresného súdu spočívajúcu v poukazaní na nutnosť identifikácie odporcu v napadnutom konaní z dôvodu jeho nesprávneho označenia navrhovateľom ktorá mala prispieť k celkovej dĺžke konania, ústavný súd neakceptoval. Uvedená skutočnosť nemôže odôvodňovať celkovú neprimeranú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré

doteraz, t. j. od podania návrhu na začatie konania 11. októbra 1996 až do vyhlásenia meritórneho rozhodnutia 29. januára 2008, predstavuje 11 rokov a štyri mesiace, pričom rozsudok dosiaľ nenadobudol právoplatnosť.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 1125/1996 došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd na základe zistení, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal mu, aby vo veci sp. zn. 20 C 1125/1996 konal bez zbytočných priesťahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný vyplatiť ho sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý

vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 120 000 Sk, poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prierahom, zložitost' veci, správanie sťažovateľa ako účastníka konania a povahu prerokúvanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude pre sťažovateľa priznanie finančného zadosťučinenia v sume 80 000 Sk primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. S.. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 279/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 3 358 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2-krát 201 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 7 118 Sk.

Podanie právneho zástupcu sťažovateľa obsahujúce jeho vyjadrenie k vhodnosti ústneho pojednávania doručené ústavnému súdu 19. septembra 2008 nevyhodnotil ústavný

súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2008